

WŁADOMOŚCI KOŚCIELNE

DIECEZJI ŁOMŻYŃSKIEJ.

Nr 11

Łomża, dnia 1 listopada 1927

Rocznik I.

W I E S T N I K :

- 119. Odpust zupełny udzielony przez Ojca św. za odmawianie różańca.
- 120. Modlitwa powszechna.
- 121. Uroczystość św. Stanisława Ko-
stki.
- 122. W sprawie leczenia księży.
- 123. Uniwersytet Lubelski.
- 124. Rozporządzenie Prezydenta Rzecz-
ypospolitej o nadzorze i kont-
roli nad działalnością instytucji
opiekuńczych.

- 125. Okólnik Ministra W. R. i O. P.
o uczęszczaniu młodzieży szko-
nej do kinematografów.
- 126. Okólnik Ministra Sprawiedliwo-
ści o zawiadomianiu Ordynarju-
sza o przestępstwach popełnio-
nych przez duchownych.
- 127. Rozporządzenie Ministrów Ro-
bót Publ. i Skarbu w sprawie
umarczania pożyczek na odbudo-
wę.
- 128. Album św. Stanisława.

119.

Odpust zupełny udzielony przez Ojca św. za odmawianie różańca.

Odpust zupełny, jakiego Ojciec św. udzielił w związku z Kongresem Eucharystycznym w Bolonji, dotyczy nie tylko tego miasta, lecz całego świata. Każdy, kto w jakimkolwiek kraju, po godnem przystąpieniu do Komunii św., odmówi różaniec, albo część różańca przed Najśw. Sakramentem wystawionym, albo ukrytym w tabernakulum i ile razy to uczyni, zyskuje odpust zupełny. Ten dowód łaski wyprosilili u Ojca św. przełożeni Zakonu Dominikanów, w których Bazylice w Bolonji, gdzie spoczywają relikwie św. Dominika, odbył się wspomniany kongres.

Nr 120.

Modlitwa powszechna.

Zjazd Ks. Ks. Biskupów Polskich z r. 1923 ułożył modlitwę, mającą być odmawianą przez kaznodziejów po kazaniu. Ponieważ dowiedziałem się, iż w wielu Kościołach naszej diecezji modlitwy tej się nie odmawia, rozporządzam, aby była odmawiana wszędzie w czasie głównego nabo-

żeństwu po kazaniu. Tekst tej modlitwy załącza się, do niniejszego numeru Wiadomości Kościelnych.

Porządek przemówień kaznodziei powinien być następujący: Kaznodzieja odczyta naprzód obwieszczenia parafjalne oraz zapowiedzi małżeńskie. Następnie gdzie to jest w zwyczaju, wymieni tych zmarłych, za które mają się odbyć wspólne modlitwy. Poczem odczytawszy ewangelję wygłosi kazanie, po którym już tylko odmówi modlitwę powszechną.

Modlitwa łacińska za Prezydenta Państwa i Ojczyznę winna być nadal śpiewana po sumie w każdą niedzielę i w dzień 3-go maja w języku łacińskim.

Łomża, 15. 10. 1927.

† Stanisław Bp.

Modlitwa powszechna.

Wszemogący wieczny Boże, Panie i Ojciec niebieski, wejrzyj okiem nieograniczonego miłosierdzia na wszystkich wiernych chrześcijan, za których Syn Twój jedyny dobrowolnie Krew Swoją drogą na drzewie Krzyża wylał. Przez tegoż Pana Jezusa Chrystusa odwróć od nas, Najlaskawszy Ojciec, zasłużone kary, teraźniejsze i przyszłe niebezpieczeństwa, szkodliwe wzburzenia, uzbrojenia wojenne, drogość, choroby, smutne i ciężkie czasy. Udziel nam prawdziwego zjednoczenia we wierze bez wszelkiego odszczepieństwa. Nakłoń serca nasze do prawdziwej pokuty i poprawy życia.

Oświeć i utwierdź w dobrem wszystkie duchowne i świeckie zwierzchności i rządcy. Spuść osobiście łaskę Swoją na sługę Swego Papieża, któregoś najwyższym pasterzem Kościoła Swego ustanowił. Wejrzyj też okiem miłosierdzia Swego na Pasterza naszego i na wszystkich kapłanów naszej diecezji, aby pełni łaski Twojej gorliwymi byli przewodnikami dusz sobie powierzonych i w świętobliwości życia wytrwali.

Dziękując za wielkość miłosierdzia Twego, okazanego Ojczyźnie naszej, prosimy Ciebie, bądź państwu naszemu tarczą i puklerzem. Miej w swej świętej opiece tych, co stoją na czele państwa i Krajem naszym rządzą; oświecaj i prowadź, aby zgoda i jedność w całym kraju zapanały i bez ustanku wzrastały,

Oto błagamy Cię za przyczyną Najśw. Marii Panny, Królowej naszej i za orędownictwem świętych Patronów naszych. Spraw, prosimy pokornie, abyśmy w wiecznem zbawieniu Ciebie wielbić i chwalić mogli przez Jezusa Chrystusa, Syna Twego Jedyne, Pana i Zbawiciela naszego, który z Tobą i z Duchem św. równy Bóg żyje i króluje na wieki wieków. Amen.

№ 121.

Uroczystość św. Stanisława-Kostki.

W.W. Ks.Ks. Proboszczowie zechcą w dniu 13 listopada, jako w uroczystość św. Stanisława Kostki, Patrona Młodzieży, zwrócić się w kazaniu do młodzieży z wykazaniem jej obowiązków religijnych i społecznych i z zachętą do korzystania jaknajwięcej z Sakramentów Kościoła św. oraz do zapisywania się w organizacji Młodzieży Polskiej, działającej w oparciu się o Kościół. Następnie, gdzie to będzie możliwe, należy dnia tego odbyć zebranie młodzieży, akademję lub wieczornicę.

Podręczniki dla nauk kościelnych i przemówień można nabyć w Zjednoczeniu Młodzieży Polskiej—Poznań, Pocztowa 14. Zwracam szczególnie uwagę na zbiór aktualnych kazań do młodzieży ks. Grzędy pod tytułem: Co wzgórze jest, miłujcie.

Łomża, 22. 10. 1927.

† **Stanisław Bp.**

№ 122.

W sprawie leczenia księży.

Z powodu braku odpowiednich funduszy państwowych nie otrzymywali niejednokrotnie księża zwrotu kosztów leczenia swojego w zakładach leczniczych. Wobec tego chorzy księża, którzy nie posiadają środków na leczenie się, zechcą zgłaszać się tylko do Kurji biskupiej, która udzielać będzie pomocy w miarę swoich szczupłych środków.

Łomża, 15. 10. 1927.

† **Stanisław Bp.**

№ 123.

Uniwersytet Lubelski.**Wezwanie Rady Biskupiej dla spraw Uniwersytetu Lubelskiego do ofiar na konwikt teologiczny w Lublinie.**

Przy pomocy Bożej Uniwersytet w Lublinie rozwija się. Przy Uniwersytecie jest konwikt dla alumnów, studujących w tej uczelni. Konwikt ten mieści się w domu wynajętym, który od przyszłego roku musi opuścić, wobec czego niezbędną jest rzeczą wybudować gmach dla konwiktu, w którym wszyscy alumni, pragnący uczęszczać na Uniwersytet Lubelski,

mogliby znaleźć i pomieszczenie, i opiekę. Nie można pozwolić, aby dla braku odpowiedniego gmachu konwikt miał upaść, a z nim i wydział teologiczny oraz wydział prawa kanonicznego na Uniwersytecie Lubelskim, wobec czego zwracamy się do Wszystkich, dla kogo droga jest sprawa Uniwersytetu Lubelskiego i rozwoju życia katolickiego, aby dopomogli do zdobycia gmachu dla konwikt. Wspólnymi siłami pokonamy największe trudności i przy pomocy Bożej wybudujemy konwikt. Wszystkim Ofiarodawcom już z góry dziękujemy i z całego serca błogosławimy.

Lublin, dn. 8 października 1927 r.

† A. Kard. Kakowski.

† August Kard. Hlond.

† Henryk Przeździecki, Bp. Podlaski.

† Marjan Fulman, Biskup Lubelski.

Podając powyższą odezwę do wiadomości duchowieństwa, a za jego pośrednictwem także wiernych, polecam im gorąco sprawę poruszoną, Uniwersytet Lubelski jest z założenia swojego uniwersytetem katolickim to znaczy, że ustrój jego i nauczanie opierają się na ideologii katolickiej. Wiemy, jak wielki jest procent w Polsce katolików, którzy nie prowadzą życia szczerze katolickiego i nie posiadają katolickiej odwagi, gdy chodzi o czynną obronę zasad katolickich. Zwłaszcza znacznym jest procent takich katolików wśród inteligencji polskiej. Uniwersytet Lubelski ma za zadanie wychowywanie i duchowo i naukowo inteligencji o głębokim przekonaniu katolickim, a równocześnie o gotowości do dopomożenia Kościołowi przy obronie lub wzmacnianiu zasad katolickich w Polsce.

Jak inne uniwersytety, powinien także uniwersytet Lubelski stwarzać dla studentów ułatwienia mieszkaniowe i utrzymania, ażeby tym sposobem przyciągać jaknajwiększą liczbę studentów.

Z powyższych przeto powodów zachęcam do składkowania na stworzenie alumnatu. Składki proszę przysyłać do Kurji biskupiej w Łomży. Łomża dn. 21/10. 1927.

† Stanisław Bp.

№ 124.

Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 22 kwietnia 1927 r.

O nadzorze i kontroli nad działalnością instytucji opieki 1.

Na podstawie art. 44 ust. 6 Konstytucji i ustawy z dnia 2 sierpnia 1927 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 443) postanawiam co następuje:

Art. 1. Nadzorowi kontroli według przepisów rozporządzenia niniejszego podlegają stowarzyszenia i związki, oraz instytucje i zakłady, których cele należą do zakresu opieki społecznej w myśl art. 2 ustawy z dnia 16 sierpnia 1923 r. o opiece społecznej (Dz. U. R. P. Nr. 92. poz. 726), niezależnie od formy, w jakiej powstały i niezależnie od nazwy, z wyjątkiem związków publiczno-prawnych i wyznaniowych.

Art. 2. Władzami nadzoru, powołanymi do działania w myśl postanowień rozporządzenia niniejszego, są: w pierwszej instancji — starostowie, ponadto na obszarze b. zaboru rosyjskiego komisarze rządu, b. zaboru austriackiego magistraty miast o własnym statucie, wreszcie byłego zaboru pruskiego prezydenci miast wydzielonych z powiatów, w drugiej instancji — wojewodowie.

Do wykonywania nadzoru w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego nad zakładami opiekuńczymi związków samorządowych powołane są właściwe władze nadzorcze tych związków.

O ile chodzi o miasto stołeczne Warszawę, nadzór ten wykonywa Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 3. Stowarzyszenia i Związki oraz instytucje i zakłady, podlegające przepisom rozporządzenia niniejszego, obowiązane są przysyłać właściwej, w myśl art. 2, władzy nadzorczej sprawozdania z działalności swej za każdy rok ubiegły.

Minister Pracy i Opieki Społecznej wyda w drodze rozporządzenia przepisy dotyczące rachunkowości stowarzyszeń i związków, instytucji i zakładów wskazanych w ustępie pierwszym, oraz warunków, jakim odpowiadać winny ich roczne sprawozdania.

Art. 4. Władzom nadzorczym (art. 2) służy prawo żądania wszelkich wyjaśnień i dokumentów, dotyczących instytucji i zakładów opiekuńczych oraz przeprowadzenia rewizji ich działalności.

Art. 5. Zakłady opiekuńcze powinny posiadać regulaminy, określające przede wszystkim: przeznaczenie zakładu, maksymalną ilość miejsc w zakładzie, warunki przyjmowania i usuwania pensjonariuszy oraz ogólny rozkład dnia zakładowego.

Jeżeli zakład przewiduje możliwość pobierania opłat od pensjonariuszy, lub jeżeli czerpie lub zamierza czerpać na utrzymanie zakładu z zysków osiąganych z pracy pensjonariuszy, powinien w regulaminie przewidzieć wysokość tych opłat oraz określić warunki pracy pensjonariuszy.

Regulaminy zakładów powinny odpowiadać przepisom, które wyda Minister Pracy i Opieki Społecznej w drodze rozporządzenia.

Art. 6. Zakłady opiekuńcze obowiązane są prowadzić wykaz pensjonariuszy.

Art. 7. Każdy zakład opiekuńczy obowiązany jest posiadać stałego kierownika, odpowiedzialnego za prowadzenie zakładu.

Kwalifikacje dla kierowników poszczególnych kategorii zakładów opiekuńczych określi rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 8. Władzom nadzorczym przysługuje prawo dokonywania inspekcji zakładów opiekuńczych.

Kierownictwo zakładu ma obowiązek dopuszczania urzędników inspekcji do wizytowania pomieszczeń zakładu.

Art. 9. Działalność stowarzyszeń, związków, instytucji i zakładów podlega kontroli władz nadzorczych jedynie pod względem zgodności z obowiązującymi przepisami.

Art. 10. Od zarządzeń władz nadzorczych, wydanych na podstawie przepisów rozporządzenia niniejszego służy prawo odwołania.

Odwołanie wstrzymuje wykonanie zarządzenia z wyjątkiem zarządzeń w zakresie sanitarno-hygienicznych warunków zakładu.

Art. 11. W wypadkach niestosowania się przez stowarzyszenia, związki, instytucje lub zakłady, podlegające rozporządzeniu niniejszemu, do postanowień tego rozporządzenia lub rozporządzeń na jego podstawie wydanych, oraz zarządzeń władz nadzorczych, tym ostatnim służy:

1) prawo upomnienia na piśmie zarządu stowarzyszenia lub związku, albo, kierownictwa instytucji lub zakładu,

2) w razie bezskutecznych kilkakrotnych upomnień prawo żądania usunięcia kierownika zakładu,

3) w razie szczególnie poważnych lub powtarzających się wykroczeń prawo wprowadzenia przymusowego zarządu stowarzyszenia, związku, instytucji lub zakładu na czas niezbędny dla usunięcia wadliwości.

Art. 12. Wprowadzenia przymusowego zarządu w myśl punktu 3) artykułu 11 zarządza Minister Pracy i Opieki Społecznej.

Jeżeli do wykonywania przymusowego zarządu zostanie powołany związek samorządowy, nie może on uchylić się od obowiązku przyjęcia zarządu.

Art. 13. Minister Pracy i Opieki Społecznej może w drodze rozporządzenia nadawać poszczególnym stowarzyszeniom, związkom instytucjom i zakładom prawo żądania, na równi ze związkami samorządowymi, zwrotu wydatków poniesionych na sprawowanie opieki, od związków samorządowych, zobowiązanych do wykonania opieki trwałej i w granicach

tych obowiązków—jak również od innych osób prawnych, oraz od osób fizycznych, obowiązanych do wykonywania opieki.

Art. 14. Rozporządzenie niniejsze nie narusza ustawowych kompetencji innych władz naczelnych.

Art. 15. Wykonanie rozporządzenia niniejszego powierza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej.

Art. 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w miesiąc po ogłoszeniu i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego.

Prezydent Rzeczypospolitej: (—) *I. Mościcki*.

Prezes Rady Ministrów i Minister Spraw Wojskowych (—) *J. Piłsudski*.

Minister: (—) *K. Bartel*.

Minister Spraw Wewnętrznych: (—) *Sławoj Składkowski*.

Minister Spraw Zagranicznych: (—) *August Zalewski*.

Minister Skarbu: (—) *G. Czechowicz*.

Minister Sprawiedliwości: (—) *A. Meysztowicz*.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego: (—) *Dr. Dobrucki*.

Minister Rolnictwa: *K. Niezabytowski*.

Minister Przemysłu i Handlu: *E. Kwiatkowski*.

Minister Komunikacji: *Romocki*.

Minister Robót Publicznych: (—) *Moraczewski*.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: (—) *Dr. Jurkiewicz*.

Minister Reform Rolnych: (—) *Witold Staniewicz*.

Minister Poczty i Telegrafów (—) *Bogusław Miedziński*.

(Dz. U. R. P. z dnia 30 kwietnia 1927 r. Nr 40, poz. 354).

Nr 125.

Okólnik Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego

do Kuratorów Okręgów Szkolnych w sprawie uczęszczania młodzieży szkolnej do kinematografów.

Zdarza się coraz częściej, że młodzież szkolna powyżej lat 17 uczęszcza na przedstawienia kinematograficzne, które nie są dla niej dozwolone. Właściciele kinematografów zasłaniają się w tych wypadkach rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 6 kwietnia 1923 r., uzupełniającem rozporządzenie z dnia 12 lutego 1919 r., w przedmiocie przepisów wykonawczych do dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. o widowiskach (Dz. U. R. P. z dnia 11 maja 1923 r. Nr 49, poz. 343), a stanowią-

cem, że „dzieci i młodzież do lat 17 mają wstęp do kinematografów jedynie na wyświetlanie takich obrazów, które zostały wyraźnie zakwalifikowane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, jako dostępne dla młodzieży”.

Stwierdzając, że rozporządzenie powyższe nie uprawnia bynajmniej młodzieży szkolnej do wylamywania się z pod przepisów szkolnych, jakie ją obowiązują, polecam Panom Kuratorom przypomnieć młodzieży szkolnej, że bez względu na wiek nie wolno jej uczęszczać na przedstawienia kinematograficzne, dla niej niedozwolone.

W tej sprawie zechcą Panowie Kuratorzy porozumieć się z Panami Wojewodami, aby oni ze swej strony zwrócili uwagę właścicielom kinematografów na mą decyzję w tej sprawie i na konieczność jej przestrzegania pod groźbą odebrania koncesji.

Warszawa, dnia 16 kwietnia 1927 r. (Nr. O. Prez. 709/27).

Minister Wyznań Religijnych i Ośw. Publ. (—) *Dr. Dobrucki*

№ 126.

OKÓLNIK Nr. 184/1. U/25.

(Dziennik Urzędowy Ministerstwa Sprawiedliwości z dn. 1 września 1925 № 17).

w sprawie

zawiadamiania wojewodów i ordynariuszy o przestępstwach, popełnionych przez duchownych i zakonników.

Do wszystkich sądów i urzędów prokuratorskich.

W wykonaniu artykułów XX i XXII Konkordatu pomiędzy Stolicą Apostolską a Rzeczpospolitą Polską (Dz. U. R. P. № 72 poz. 501 i 502) zarządzam co następuje:

Władze wymiaru sprawiedliwości winny o każdym wypadku przestępstwa, dokonanego przez katolickiego duchownego lub zakonnika zawiadamiać:

- a) właściwego terytorjalnie wojewodę, t. j. według obszaru, na którym duchowny (zakonnik) ma swą siedzibę urzędową (klasztór pobytu),
- b) ordynariusza, któremu duchowny lub zakonnik podlega.

Jeśli nawet ordynariuszem nie jest arcybiskup lub biskup diecezjalny (lub osoba ich zastępująca), należy zawiadomienia przesyłać właści-

wemu terytorjalnie arcybiskupowi lub biskupowi z prośbą o skierowanie do właściwego ordynariusza.

Zawiadomienia obejmują:

Doniesienie o wszczęciu postępowania karnego (nie wyłączając dochodzeń sądowych lub prokuratorskich) z oznaczeniem ustawowem przestępstwa (t. j. wymienienie artykułu lub paragrafu ustawy) i opisem stanu faktycznego, zawiadomienie o wdrożeniu śledztwa (wstępnego), udzielenie odpisu wyroku (skazującego lub uniewinniającego) wraz z jego motywami, albo innej decyzji (uchwały postępowania), kończącej postępowanie karne zawiadomienie o uwięzieniu (prewencyjnym lub celem wykonania kary) z wymienieniem więzienia, o zmianie więzienia i o zwolnieniu z więzienia.

Do wysyłania zawiadomień są obowiązani:

1) w okręgach sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie prokuratorzy (podprokuratorzy) przy sądach właściwych; w sprawach zaś należących do właściwości sądów pokoju, te sądy;

2) w okręgach sądów apelacyjnych we Lwowie i Krakowie i sądu okręgowego w Cieszynie właściwe sądy (sędziowie śledczy), a urzędy prokuratorskie, gdy chodzi o przesłanie odpisu aktu oskarżenia (wniosku o ukaranie w postępowaniu uproszczonym);

3) w okręgach sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu i sądu okręgowego w Katowicach właściwe urzędy prokuratorskie; w sprawach zaś z oskarżenia prywatnego sądy powiatowe.

Udzielenie odpisu orzeczenia Sądu Najwyższego należy w okręgach wymienionych pod 2 do sądu, któremu Sąd Najwyższy zwraca akta sprawy, w okręgach, wymienionych pod 1 i 3 do prokuratorów przy takich sądach; w sprawach zaś z oskarżenia prywatnego do sądu pierwszej instancji. Postanowienie to ma odpowiednie zastosowanie, jeśli sąd apelacyjny jest sądem rewizyjnym.

Po prawomocnem ukończeniu postępowania karnego należy na żądanie ordynariusza zezwolić jemu lub delegatowi, przez niego wymienionemu, na zapoznanie się z aktami sprawy w sądzie albo w urzędzie prokuratorskim lub wojewódzkim. Jeśli siedziba ordynariusza nie znajduje się w siedzibie władzy, która akta ma w przechowaniu, należy je w tym celu przesłać do sądu lub urzędu prokuratorskiego lub wojewódzkiego właściwego dla siedziby ordynariusza. Na żądanie właściwego wojewody należy mu sprawę prawomocnie ukończoną udzielić do wglądu z zastrzeżeniem zwrotu.

Warszawa, dnia 28 sierpnia 1925 r.

Minister Sprawiedliwości:
A. Żychliński.

№ 127.

Rozporządzenie № 3 Ministrów Robót Publicznych i Skarbu

z dnia 20 maja 1927 r.

w porozumieniu z ministrami Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości
w sprawie umarzania pożyczek na odbudowę.

Na podstawie art. 17 ustawy z dnia 6 maja 1924 r. o pomocy państwowej na odbudowę budynków zniszczonych lub uszkodzonych wskutek działań wojennych (Dz. U. R. P. Nr. 49, poz. 492) zarządza się co następuje:

§ 1. Przy ustalaniu wysokości umorzenia pożyczki na odbudowę poszkodowanym, wymienionym w art. 3 i 8 powołanej wyżej ustawy, bierze się za podstawę całkowitą udzielonej pożyczki.

§ 2. Warunkiem całkowitego lub częściowego umorzenia pożyczki jest dokonanie odbudowy conajmniej w rozmiarach umożliwionych przyznaniem pożyczki w określonym terminie.

§ 3. Umorzenie pożyczki zależne jest nadto od:

- a) stanu majątkowego poszkodowanego,
- b) jego możliwości zarobkowania,
- c) wysokości przypuszczalnych jego dochodów,
- d) wpływu, jaki może wywrzeć uiszczenie pozostałych rat na egzystencję gospodarczą dłużnika.

§ 4. Umorzenie pożyczki, udzielonej instytucji o charakterze użyteczności publicznej, zależne jest od stanu majątkowego samej instytucji, jak również od stanu majątkowego osób lub zrzeszeń w istnieniu danej instytucji zainteresowanych, względnie ją utrzymujących i odpowiedzialnych za spłatę pożyczki.

§ 5. Ostatecznie ustalona do umorzenia suma będzie zmniejszona o wartość pieniężną zapomogi, udzielonej poprzednio poszkodowanemu w gotówce lub w naturze na cele odbudowy ze źródeł finansowych państwa Polskiego, względnie państw zaborczych, jako też ze źródeł samorządowych lub społecznych.

§ 6. Uiszczone tytułem spłat pożyczki raty kapitałowe, procenty i odsetki zwłoki, tudzież należności bankowe nie podlegają zwrotowi.

§ 7. Częściowe umorzenie pożyczki nie wywiera wpływu na określone w skrypcie dłużnym terminy płatności poszczególnych rat, a tylko zmniejsza odpowiednio wysokość tychże rat.

§ 8. Ubiegający się o umorzenie pożyczki winien wnieść podanie do starosty, jako przewodniczącego pożyczkowej komisji odbudowy, w której dokonał odbudowy budynków.

Do podania winno być dołączone zaświadczenie urzędu gminnego, względnie magistratu, że odbudowa budynków, na które udzielono pożyczki, została dokonana faktycznie i celowo. W zaświadczeniu tem ma być również stwierdzone istnienie warunków, przemawiających za umorzeniem pożyczki w części lub w całości, oraz okoliczność, czy stan majątkowy petenta zmienił się na korzyść lub niekorzyść od czasu wniesienia podania o pożyczce.

§ 9. Wniesione podanie przekazuje starosta pożyczkowej komisji odbudowy, powołanej według art. 10 ustawy z dnia 6 maja 1924 r. w celu wyrażenia opinii i postawienia wniosku dla wojewódzkiej komisji odbudowy.

Skład i zakres działania Wojewódzkiej komisji odbudowy określony jest w art. 11 ustawy z dnia 6 maja 1924 r.

Wnioski pożyczkowej komisji odbudowy i komisji wojewódzkiej winny cyfrowo określać sumę pieniężną, podlegającą umorzeniu.

§ 10. Co do składania przysięgi, pobierania diet i kosztów podróży przez członków komisji wojewódzkiej mają analogiczne zastosowanie przepisy § 7 rozporządzenia z dnia 28 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 70, poz 680).

Uchwały komisji wojewódzkiej zapadają większością głosów, w razie równości głosów rozstrzyga przewodniczący.

§ 11. Państwowy bank Rolny przeprowadza umorzenie pożyczki na odbudowę, zawiadamiając o tem starostwo i stronę interesowaną.

Jeżeli pożyczka była hipotecznie zabezpieczona, Państwowy Bank Rolny zarządza wykreślenie z hipoteki odnośnej kwoty pożyczki.

§ 12. Państwowy Bank Rolny sporządza co pół roku sumaryczne zestawienia umorzonych pożyczek województwami i przesyła je do odnośnych województw, a z końcem każdego roku budżetowego sporządza analogiczne roczne zestawienia, które przedstawia Ministerstwu Robót Publicznych i Skarbu.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Robót Publicznych: *Móraczewski.*

Minister Skarbu: *G. Czechowicz.*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Sławoj Składkowski.*

Minister Sprawiedliwości: *A. Meysztowicz.*

№ 128.

Album św. Stanisława Kostki.

Ku upamiętnieniu dwusetnego jubileuszu kanonizacji św. Stanisława Kostki wydane zostanie wkrótce *duży album obrazów i pamiątek św. Młodzieniaszka.*

Album ten przedstawi w *artystycznych reprodukcjach* kult św. Stanisława od roku jego śmierci (1568) aż do naszych czasów na całym katolickim świecie. ~~Setki obrazów, sztychów, figur św. Stanisława,~~ często dzieła wybitnych mistrzów, mozolnie zebrane, a starannie odbite w zakładach rotograwury św. Wojciecha w Poznaniu, złożą się nietylko na wartościowe *dzieło sztuki i prawdziwą ozdobę domu chrześcijańskiego,* ale stanowić będą zarazem bogaty materiał do *studjum ikonografii św. Stanisława.*

Album powyższy, rozmiarów około 34×25 cm. zawierający przeszło 100 tablic, formatu 24×18 cm. wykonanych na kremowym półkartonie, oprawny w płótno ze złotymi wyciskami, kosztować będzie w subskrypcji 35 zł. wliczając w to koszt opakowania i przesyłki.

Subskrypcję przyjmuje ks. Al. Ziemiński T. J. w Warszawie, Śto-Jańska 12, któremu należy też przesłać wzmiankowaną kwotę na rachunek P.K.O. Nr. 15600. w całości lub ratami.

